

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 18—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Μ Ο Ν Ο Ν

τὸν θάνατον δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν φιλέλληνα, ἡμεῖς οἵτινες καυχώμεθα ὅτι καὶ οἱ ἄγριοι μᾶς ἀγαπῶσιν. Ἐν τῷ μισελληνισμῷ του δυνατόν νὰ τὸν ὑπερβαῖνον μερικοὶ ὀμνιμοὶ λόρδοι, ἀλλ' ἡ ὑπέρβασις μᾶς φαίνεται λίαν δυσδιάκριτος. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ ἔργον τῆς ἐπιλογῆς του ἦτο τρομακτικόν. Ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὅτε οἱ εὐμορφότεροι, οἱ εὐρωστώτεροι μείρακες συνελέγοντο ἵνα ὑποστῶσι τὴν μεταμόρφωσιν τῆς πίστεως καὶ τοῦ αἰσθηματος, τὸ παιδομάζωμα δὲν ἐγένετο μετὰ τὴς τέχνης, μεθ' ἧς ἐκτελεῖ αὐτὸ ὁ θάνατος μεταξὺ τῶν εὐλεσεστέρων τέκνων τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος. Καὶ βεβαίως ἡ ἐπιλογὴ αὐτὴ γίνεται ἐν τῇ συνειδήσει ὅτι τὸ μέγα κκκὸν τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ὁ Τούρκος, ὁ Σαλισβουρὺ, ὁ Βούλγαρος, ἀλλὰ ἡ **λειψανδρεία**. Ὑπάρχει φαίνεται προδιαγεγραμμένον τοῦ πεπρωμένου σκῆδιον ἢ μεταφορικὴ αὐτὴ λέξις νὰ ἐξαντληθῇ μέχρι πυθμένος.

κεφάλαια τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἔθνικοῦ πόνου ἀμφοτέρω κρύπτοντες ἐν τὸσφ μεταβατικοῖς καιροῖς καὶ τὸσφ ἤκιστα ἐντίμοις ὄροις πολιτειακῆς δράσεως ἐν ἀκμῇ κατετρίβησαν καὶ τὰ πενήκοντα ἔτη τὰ ὅποια εἰς ἄλλους πολιτευσόμενους ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ὀλιγώτερον τρικυμιώδει χρησιμεύουσιν ὡς ἡ βελτίς πολιτικῷ σταδίου, διὰ τοὺς ἐντιμότερους Ἑλληνας πολιτευσόμενους χαράσσονται πενθίμοι, γράμμασιν ὡς τέμα ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου. Πότε θὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ζῆν;

Ὑπὸ βαρεῖαν, διαλείπουσαν κωδοнокρουσίαν ἀποδίδομεν τὸ σέβας ἡμῶν εἰς τὸν μεταστάντα **Θρασύδουλον Ζαῦμην**.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν, εἶχε καταληφθῇ τὴν νύκτα ὑπὸ τινος ζῆλης καὶ τὴν ἐπαύριον ἔλεγεν εἰς φίλον του μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ σαρκαστικῆς φαιδρότητος: «Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔχετε σήμερα ντούγκου, ντούγκου, παρατάξεις, στρατόν». Ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἀρχίσει νὰ μελετᾷ τὸν θάνατον. Ἀλλὰ ζωηρότερον ἔτι τὸν ἐνθυμούμεθα ἐν τῷ Νεκροταφείῳ, ὅταν ἄλλος μέγας θάνατος εἶχε συναγείρει ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσαν ὅλην πενθοῦσαν, μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοῦ εἰλικρινεστέρου ἐν τῇ καρδίᾳ πένθους διαβεβαιοῦντα τὸν νεκρὸν συνάδελφόν του **Δεληγιώργην** ὅτι ὀλίγωρα θὰ λάβουν συνέντευξιν ἐν τῷ οὐρανῷ. Ὀλίγοι πέραν τοῦ ἑνιαυτοῦ παρῆλθον μῆνες καὶ συναδελφοῦνται ἐν τῷ θανάτῳ οἱ συναγωνισταὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως, οἱ συνουργοὶ τοῦ 1865 καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς. Τὸ ἔθνος ἔδωκε τὸν θάνατον εἰς αὐτούς, οἵτινες ἐζήτουν νὰ τῷ ἀποδώσουν τὴν ζωὴν. Τὰ αὐτὰ

Δὲν εἶχε βέβαια ὁ **Ζαῦμης** τὴν μεγαλοφυίαν ἣ τις κάμνει ἐν ὄνομα μίαν σημαίαν καὶ τὴν σημαίαν ἐκείνην, ἐγκρύπτουσαν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς αὔρας καὶ τὰς πτυχὰς τῆς, καθίστησιν ἡγεμονίδα ἑνὸς λαοῦ. Ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητον προσὸν ἢ μεγαλοφυΐα τοῦ πολιτευσόμενου; Δὲν ἀποβαίνει πολλάκις πρόσκομμα εἰς τὴν ἡρεμον δράσιν, κίνδυνος εἰς τὴν ἔθνικὴν λειτουργίαν; Δὲν καταναλίσκει ἐνίοτε εἰς τὸ πῦρ τῆς τὴν ἰσορροπίαν ἣτις δέον νὰ ὑφίσταται παρὰ τοῖς μεγάλοις ἀνδράσι μεταξὺ τῆς κρίσεως καὶ τοῦ πάθους καὶ δὲν πνίγει εἰς τὴν πεποιθήσιν τοῦ ἑνὸς τὴν πεποίθησιν τῶν πολλῶν; Ὁ **Ζαῦμης**, ἐὰν ἐστέρητο τῆς μεγαλοφυΐας, ἐκέκτητο ὅμως εἰς ὑπερβολὴν ὅλα τὰ προσόντα ἅπερ παρέχουσιν ὅταν κοσμῶσι τὸν πολιτευσόμενον, εἰς τὸν τόπον ὑπηρεσίας βεβαίως, ἀσφαλεῖς, συγκριμένως. Εἶχε τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν θεσμῶν, τὴν πίστιν εἰς τὰς οἰκονομίας, τὴν πίστιν εἰς τὴν νομιμότητα. Ἡ τριπλῆ αὐτὴ πίστις ἦτο τὸ σύστημά του. Σύστημα, τοῦ ὁποῦ το ἠθυλοῦμενον εὐμετάβολον τοῦ ἀνδρός οὐδέποτε τὸν ἠνάγκασε νὰ παρεκκλίνῃ, σύστημα ὅπερ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ τὸ ἀγλαώτερον προῖόν τῆς ἑλληνικῆς πείρας. Διὰ λαὸν, καταπολεμήσαντα μυριοπλασίας ἐχθρικὰς δυνάμεις μόνον διὰ τοῦ ἀκρατήτου τῆς ἐλευθερίας πόθου, ἀνεξάρτητον γενόμενον ἢ πολιτικὴ ἐλευθερία δὲν ἦτο ἐπιδόρητον, ἀλλ' ἦτο ἄρτος· καὶ μεθ' ὅλα τὰ λεγόμενα ὑπὸ

Τρίτη τάξις ἐπίστευεν ὅτι εἶναι κλῆνὴν νέον ἐδώδιμον τοῦ Κόλλα.

Ἐπὶ τῶν καὶ οἱ διασπείροντες ὅτι τὸ ἐτοιχοκόλληθεν ὁ ἴδιος πρωθυπουργὸς διὰ τὴν ἀναγγεῖλη ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας.

Πάντας δὲ ἐπεσφράγισεν ἡ Ἡχώ τοῦ Πειραιῶς ἥτις ἔγραψεν ἐπὶ τούτῳ διάφορον καὶ ἐρείχκε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τῶν τεκταινομένων.

Καὶ μόλις ἡ μετὰ μεσημβρίαν Κυριακὴ ἐφανέρωσεν ὅτι τὸ Homo sum εἶναι τίτλος μυθιστορήματος, ὅπερ δημοσιεύει τὸ Φρόνημα τοῦ Λαοῦ.

Προχθὲς ἐν τῇ πρὸ τοῦ Τυχυδρομείου ὁδῷ χοῦρος ἔβασκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα ἐνὸς ὑπαστυνόμου.

Ἀνεγνωμεν τὴν πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελειοδικῶν μὴνυσιν τοῦ Ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης κατὰ τοῦ προκατόχου του κ. Ροῖδου, συνεπεῖα τῆς ἐκθέσεως ἣν ὁ τελευταῖος ἐδημοσίευσεν. Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται ἐν τῇ μὴνύσει του νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ φυλλαδίου τοῦ κ. Ροῖδου συκοφαντίας ἐναντίον τῆς ὑπολήψεώς του καὶ ὁμοιάζει τὸν σφίγγοντα λεμόνι ὅπερ δὲν ἔχει ἐντὸς του χυμόν. Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Ροῖδου ἀφηγεῖτο καταχρήσεις ὡς γεγονότα, χωρὶς νὰ ἐπιβρίψῃ αὐτὰς ἐναντίον οὐδενός. Ἐξ αὐτῆς ὀδηγούμενός τις ἡ μόνη πεποιθῆσαι τὴν ὁποῖαν σχηματίζει περὶ τοῦ κ. Μελετοπούλου εἶναι ὅτι δὲν ἤξευρε τί τοῦ ἐγίνετο.

Ἐν τῇ μὴνύσει του μεταξὺ ἄλλων λέγει ὅτι τὸ φυλλάδιον τοῦ κ. Ροῖδου δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του δὲν πιστεύομεν ὡς ἐπάγγελμά του νὰ ἐννοῇ τὴν ἱατρικὴν, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἐξασκεῖ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπάγγελμά του ὡς Ἐφόρου, τότε πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ τὸν κ. Ροῖδὸν, διότι διὰ τοῦ φυλλαδίου διωρίσθη καὶ πάλιν ἔφορος ὁ κ. Μελετόπουλος.

Εἰς τὸν Μαγειρικὸν Καζαμίαν τοῦ κ. Πεταλά ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς :

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

1. Πέ. + Ἡ Περιτομὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ Βασιλείου τοῦ Μεγ.
Πρόγευμα ὄρεκτικὰ εἰδῶν δύο.

Δὲν ξεύρομεν ἂν ὡς ὄρεκτικὰ ὑποδεικνύονται ἡ περιτομὴ ἢ ἄλλο τι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΜΑΤΑ.

Μᾶς ἤρρεσε τὸ γαλλιστὶ συγγραφὴν ἐμβατήριον τοῦ ταγματάρχου κ. Β. Νικολαΐδου ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων. Σπερεῖται ἴσως ἀρκούσης δυνάμεως καὶ ἰδεῶν προτοτύπων, ἀλλ' εἶναι εὐγενὲς τὴν ἔκφρασιν καὶ μελωδικώτατον τὸν ῥυθμόν. Ἡ ἐπιφθόσ αὐτοῦ εἶναι περιπαθεστάτη συγκινεῖ, διότι ἡ ἐπανάληψις τῆς ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς λέξεις σχηματίζει ἀκουστικὴν ἀπάτην, καθόσον ὁ ἀναγινώσκων νομί-

ζει ὅτι Ἡχώ τις μεμακρυσμένη ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐπιφθόσ.

Ἡ παράφρασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ εἰς τὰ ἐμβατήρια πρεσβυτέρου Παράσχου, τοῦ κ. Γεωργίου. Οἱ ἀδελφοὶ Παράσχοι εἶναι γνωστὸν ὅτι διακαίονται ὑπὸ φιλοπατρίας ἢ φιλοπατρία τοῦ κ. Γεωργίου τὸν ἠνάγκασε τὰς τέσσαρας στροφὰς τοῦ προτοτύπου νὰ τὰς αὐξήσῃ εἰς ἕξ. Τέσσαρες μόνον στροφὰι δὲν εἶχον χωρητικότητα φιλοπατρίας ἐνὸς Παράσχου ὅσον ποσὸν ὑπερῆξε χεῖλινεν ἐκενώθη εἰς δύο ἀκόμη στροφὰς.

Μὴ περιορισθεὶς εἰς τοῦτο κατέστρεψε καὶ τὸ κέντρον τοῦ ποιήματος, τούτέστι τὴν ἐπιφθόσ, μὴ ἀποδοῦς αὐτὴν μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, ἀλλὰ παρεμβάλλων βαριατσιόνας.

Διὰ τοῦτο λίαν πονηρῶς ὁ κ. Φιλήμων ἐπέγραψε τὸ προτοτύπον καὶ τὴν δῆθεν παράφρασιν τὰ δύο ἄσματα διότι πράγματι πρόκειται περὶ δύο ἐμβατηρίων, ἐνὸς τοῦ κ. Νικολαΐδου καὶ ἑτέρου τοῦ κ. Παράσχου. Ἀλλὰ τότε διατὶ αὐτὴ ἡ ἑλληνογαλλικὴ παράθεσις ;

Ἴσως θὰ ἐκρυπτε κανένα ὑψηλὸν συμμαχικὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ μεγαλοφυῶν μας δὲν ἐνοήσαμεν.

ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ ΞΕΝΟΔΟΧΝΕΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ

ρχισε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, παρὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σας

Διηρημένον εἰς δύο πτέρυγας εἰς ἃς φέρουσι δύο ἀντιμέτωποι κλίμακες, εἶναι εὐρύτατον, φωτεινόν, ἔχει ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δωμάτια, τὰ πλείστα μεσημβρινά, ὅλα λάμποντα ἀπὸ τὰ καινουργῆ των ἐπιπλα.

ΔΥΟ ΛΙΘΟΥΣΑΙ

ἡ μία ὡς κοινὴ τράπεζα (table d' Hôtes) καὶ ἄλλη ὡς Ἐστιατόριον (à la carte) ὑπηρετοῦσι τὴν μεγάλην πελατεῖαν τοῦ Νέου Ξενοδοχείου.

Ἡ ὑπηρεσία εἶναι διοργανισμένη ἀριστα. Αἱ τιμαὶ τῶν δωματίων μέτριαι, καὶ ἡ μαγειρικὴ καλλίστης ποιότητος.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΛΕΟΥΣΗ.

Ὁδὸς Σταδίου. Ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων.

ΝΕΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

μύρων, ἀρωμάτων, extraits διαφόρων ἔφθασεν διὰ τοῦ τελευταίου γαλλικοῦ. Ἡ καλλιτέρα κατασκευὴ, αἱ ἐπισημότεραι μάρκαι Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας. Διακρίνεται κυρίως τὸ Extrait Pompadour, γνήσιον, θεσπέσιον.

Εἰς τὸ αὐτὸ Κουρεῖον

αἱ γνησιώτεροι καὶ εὐγενέστεροι Βαφαὶ τῆς κόμης, τῶν γνήσιαι ὥστε δίδονται μὲ τὴν ἐγγύησιν τῆς ἐπιστροφῆς.